

egne sig dertil, at have større Interesse for de kommunale Anliggender og maaske ogsaa paa Grund af, at han har levet i længere Tid i den paagældende Kommune, har større Indsigt og Kendskab til disse Anliggender end den nyvalgte Byfoged. Nu er det mig ikke ubekendt, at der foreligger en kgl. Resolution af 17de December 1868, som altsaa blev given kort efter, at Købstadkommunalloven kom ud, hvori det bestemmes for den største Del af Landets Købstadkommuner, at Byfogeden skal udnevnes til Borgmester; men hvis det høje Indenrigsministerium finder, at der er noget i dette, jeg nu har udtalt, at Loven selv ikke er til Hinder for, at Indenrigsministeriet til Hans Majestæt Kongen kan indstille en anden Embedsmand der paa Stedet til Borgmester, tvivler jeg ikke om, at det ikke kan være forbundet med Vanskeligheder for det høje Ministerium at faa Hans Majestæt Kongen til at fravige de Bestemmelser, som indeholdes i den kgl. Resolution af 17de December 1868. Det er jo ogsaa sket i enkelte Tilfælde. Ganske vist, saa vidt jeg ved, ikke i andre Tilfælde, end hvor der ikke var nogen juridisk Embedsmand der paa Stedet, har man taget en anden; men jeg ser ikke, at der juridisk er noget til Hinder derfor. Og jeg gør endvidere den Bemærkning, at ligesom der altsaa i denne Henseende intet er til Hinder derfor, er der heller ikke i selve Loven noget, som siger, at den, som blev beskikket til Borgmester, skulde blive ved at være det, saa længe han er Byfoged i den paagældende By. Der er ikke i Loven og heller ikke i den kgl. Resolution af 1868 sagt noget, som gør det nødvendigt, at dette onus — om jeg maa kalde det saa — eller denne Tilføjeelse til den Embedsgering, som Byfogeden faar, skal han blive ved at beholde, saa længe han er Byfoged paa vedkommende Sted. Hvis der fremkommer Ønsker enten fra hans Side — hvad der jo slet ikke er utænkeligt, det er meget ofte, at en Byfoged har fuldt op at gøre med sine egentlige juridiske Forretninger — om at blive fritaget for de kommunale Anliggender, eller der paa den anden Side fremkommer Ønsker fra vedkommende Byraad, som gaa i lignende Retning, saa ser jeg ikke, at der juridisk i Lovgivningen er noget til Hinder for, at det høje Indenrigsministerium tog et passende Hensyn til saadanne Ønskers Fremkomst.

Jeg vil gaa endnu et Skridt videre. Man kan jo maaske sige: Ja, lad det nu gaa, men der er en Bestemmelse i vor Lov-

givning, nemlig i Forordningen af 26de Januar 1821, § 15, som blandt de Embeder, der kun kunne besættes med Folk, som have den fuldstændige juridiske Eksamen, ogsaa nævner Borgmesterembederne, og Udtrykkene i Loven af 1868, § 2, kunde jo nok tyde paa, at de Borgmestre, som Kongen vælger, skulle opfylde de Betingelser, som Forordningen af 1821 foreskriver, idet det hedder i Loven af 1868, at Kongen vælger en Borgmester til Formand i Byraadet. Men det er mig paa den anden Side ogsaa bekendt, at det høje Indenrigsministerium paa Grund af Forholdene af og til har set bort fra denne Bestemmelse i Forordningen af 1821 og har valgt andre end juridiske Embedsmænd til at lede Byraadets Forhandlinger som Borgmestre. Som bekendt er jo denne Bestemmelse ogsaa hævet for Københavns Vedkommende, hvor hverken Overpræsidenten eller de af Kommunalbestyrelsen valgte Borgmestre eller Raadmændene behøve at være juridiske Kandidater. Det staar altsaa ret tvivlsomt for mig, om egentlig denne Bestemmelse i Forordningen af 1821 kunde være til Hinder for, at Ministeriet ogsaa under visse Omstændigheder kunde vælge en saadan Mand, som ifølge sin hele Livsførelse og den store Interesse for og Indsigt i den paagældende Kommunes Anliggender, som han maatte have erhvervet sig, maaske kunde have et særligt Krav paa at blive stillet i Spidsen for Ledelsen af denne Kommune, hvorved man tillige maaske opfyldte et Ønske, som var til Stede hos det store Flertal af Byraadet. Det er imidlertid noget, som jeg ganske skal henstille, men disse Betragtninger gøre det altsaa muligt, tror jeg, og Flertallet med mig, at Ministeriet i adskillige Tilfælde, hvor der maaske med Grund kunde ankes over, at man fik en Formand i Byraadet, som dels var temmelig ubekendt med Forholdene og dels ikke blev ret længe ved dette Hverv, idet han søgte hen til et andet Sted, kunde søge en Løsning ad den her af mig antydede Vej. Det er altsaa for os en Grund mere til, at vi ikke finde, at der er nogen særlig Anledning til at haste med denne Sag, som naturligt vil finde sin nødvendige og da ogsaa mere omfattende og alsidige Overvejelse og Drøffelse, naar Retsreformen en Gang træder i Kraft, hvilket jeg haaber ikke vil lade vente længe paa sig.

Jeg skal altsaa med disse Bemærkninger tillade mig paa Flertallets Vegne at henstille til Tinget at vedtage en saalydende Dagsorden: